

“My Life” Bill Clinton

อาจารย์ธวัช เย็นใจ

“ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”

กลางเดือนที่ผ่านมา ผมโฉบไปที่ร้านหนังสือที่อยู่บริเวณชั้นสองของสนามบินนานาชาติ เชียงใหม่ได้เห็นหนังสือเล่มหนาปกเล่มหนึ่ง (1,175 หน้า) วางอยู่บนหิ้ง มีชื่อเรื่องเหมือนข้างบนนี้ใน ภาคภาษาไทยว่า “ชีวิตผม” เป็นชีวประวัติของบิล คลินตัน อดีตประธานาธิบดีคนเด่นสหรัฐอเมริกา และเป็นผู้นำสูงสุดของโลก ที่ฉาวโฉ่ในหลาย ๆ เรื่องด้วยกัน

ในหนังสือเล่มโตนั้น คลินตันได้เล่าถึงชีวิตของตนเองว่า เป็นลูกของแม่ม่ายในมลรัฐบ้านนอก คอกนาต้องฟันฝ่าอุปสรรครอบด้านอย่างเป็นขั้นเป็นตอน จนกระทั่งก้าวขึ้นเป็นผู้ว่ารัฐอาร์คันซอร์ และ ทะยานขึ้นสูงสุดในตำแหน่งของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสิ่งที่หลายคนใฝ่ฝัน (แต่ทว่าไปไม่ถึง) คลินตันได้อ้างว่า ตนเองได้ทำการต่อสู้เพื่อคนยากจน และผู้ที่ด้อยโอกาส ต่อสู้เพื่อพลิกฟื้น เศรษฐกิจของประเทศและต่อสู้เพื่อสันติภาพของโลก

นอกจากนั้น คลินตันยังได้เปิดเผยถึงชีวิตที่ไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดี เช่น การเป็นพวกเสรีภาพ แบบสุดขั้ว การหนีทหารในสมัยสงครามเวียดนาม การส่งเสริมให้พวกเกย์ (รักร่วมเพศ) เข้าไปอยู่ใน กองทัพอย่างเปิดเผย พร้อมกับเปิดเผยเรื่องอื้อฉาวขณะเป็นผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอร์ เกี่ยวกับการเงินและการลงทุน กรณีไวท์วอเตอร์ ซึ่งคลินตันอ้างว่าตนเองถูกใส่ร้ายป้ายสี แต่ชาวอเมริกันส่วนมากยังรู้สึก แคลงใจและเห็นว่ามันเป็นสีเทา ๆ อยู่

คลินตันได้เปิดเผยว่า เขามีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงหลายคน หนึ่งในนั้นที่ฉาวโฉ่ไปทั่วโลกคือความสัมพันธ์ฉฉาวกับเลขานุการินี้อีลินอร์ ลี จนต่อมาได้มีการยื่นขอถอดถอนเขาออก จากตำแหน่งประธานาธิบดีในข้อหาฉกรรจ์ คือ การให้การเท็จ แต่ถึงกระนั้น คลินตันยังอวดอ้างว่า ตนเองเป็นประธานาธิบดีที่ดีมากคนหนึ่ง

คลินตันได้ยอมรับว่า เป็นผู้ชายที่ได้ประพฤติดิฉิธรรมและจริยธรรมอย่างร้ายแรง และ ต้องการให้ทุกคน “ให้อภัย” แก่ตน แต่เป็นการให้อภัยภายใต้เงื่อนไขที่ว่า “ไม่มีมนุษย์คนไหนดีสมบูรณ์ แบบ” ครั้งหนึ่งมีคนให้ก้อนหินแก่เขาสองก้อน บนก้อนหินนั้นสลักข้อความจากพระคัมภีร์ยอห์น 7:8 “พระเยซูทรงลุกขึ้นตรัสตอบเขาว่า ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” เบื้องหลัง ของพระคัมภีร์ตอนนี้ คือขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงดำเนินอยู่ในโลกนี้ ตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จจากภูเขา

มะกอกเทศเข้าไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม และทรงเทศนาสั่งสอนประชาชน ขณะนั้นพวกฟาริสี และสะดูสี ซึ่งเป็นนักศาสนาที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระองค์ และหาเรื่องคอยจับผิดอยู่เสมอ พวกเขาได้ช่วยกันจับผู้หญิงล่วงประเวณีคนหนึ่ง ลากถูถูกมัดมาให้พระเยซู แล้วแจ้งว่า ได้จับเธอขณะทำผิดแบบคาหนังคาเขา ตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส ผู้หญิงคนนี้จะต้องถูกลงโทษด้วยการขว้างก้อนหินใส่ให้ตาย แล้วพระองค์จะว่าอย่างไร พระเยซูไม่ตอบแต่กลับโน้มพระกายก้มลงและใช้พระหัตถ์เขียนที่พื้นดิน ทว่าพวกเขายังเข้าชื้ออยู่ จนกระทั่งพระองค์ตรัสตอบด้วยถ้อยคำดังกล่าวมาแล้ว “ใครที่ไม่เคยทำผิด ก็เอาหินขว้างเธอก่อน” แล้วก็ทรงโน้มพระกายลงและใช้นิ้วเขียนที่พื้นอีกครั้ง คนทั้งหลายต่างก็ค่อย ๆ หลบถนัดหน้าไปที่ละคนสองคน จนกระทั่งเหลือพระเยซูกับหญิงบาปหนาคคนนั้น ทรงถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนกันหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ?”

“พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” เธอทูลตอบ พระเยซูตรัสว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก”

จากเรื่องของบิล คลินตัน ดังที่กล่าวมาแล้ว มีบทเรียนอะไรบ้างในฝ่ายจิตวิญญาณ ที่เราจะนำมาใช้สำหรับการดำเนินชีวิตได้ อะไรคือความแตกต่างระหว่างหญิงล่วงประเวณีกับประธาณาธิบดี

ประการแรก

เมื่อหญิงล่วงประเวณีถูกจับได้และนำมาฟ้องต่อพระพักตร์ของพระเยซู เธอไม่ได้ปริปากพูดแม้แต่คำเดียว ไม่มีคำวิงวอนร้องขอชีวิต ไม่มีคำพูดที่บ่งบอกถึงความสำนึกผิด (แต่เชื่อว่าสีหน้าและท่าทีนั้นแสดงออกอย่างแน่นอน) และไม่ได้พยายามวิงหนีเพื่อเอาตัวรอด นั่นหมายความว่า เธอยอมรับผิดตามข้อกล่าวหาที่นั่นทุกอย่าง

ประการที่สอง

หญิงล่วงประเวณีเข้าใจถึงบทบัญญัติอันเจ็บปวดของโมเสสเป็นอย่างดี โดยรู้ว่าขณะนี้ชีวิตอยู่ในกำมือของพวกเคร่งศาสนา จะบีบก็ตาย จะคลายก็รอด ชีวิตเหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้ายอย่างแท้จริง เธอยอมจำนนต่อหลักฐาน หรือเราไม่แน่ใจว่า พวกฟาริสีและสะดูสีได้จ้างผู้ชายให้ทำมิศมิร้ายหรือเปล่า หรือใช้เล่ห์เหลี่ยมของนักศาสนาหลอกลวงเธอให้หลงผิดหรือไม่ แต่ที่แน่ ๆ คือเธอยืนก้มหน้านิ่ง รอคอยคำตัดสินใจพระเยซูคริสต์

ประการที่สาม

เราต้องเข้าใจว่า บางคนสารภาพบาปเพราะสำนึกผิด แต่บางคนสารภาพบาปเพราะถูกจับได้ และไม่มีทางเลือก จึงเป็นการยอมจำนนด้วยหลักฐาน เช่นกรณีของอาคานที่แอบเข้าไปขโมยเงินและ

เสื้อคลุม แล้วเอาไปซ่อนไว้ในเต็นท์ของตนเอง ทำให้กองทัพของอิสราเอลต้องพ่ายแพ้แก่เมืองอัย เขาไม่ยอมรับผิดจนกระทั่งต้องมีการจับสลากเลือกเข้ามาที่ละเผ่า ทีละตระกูล ทีละครอบครัวและทีละคน จนกระทั่งมาได้ตัวการคืออาคาน ดังนั้นการถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตาย จึงเป็นโทษที่สาสมแล้ว

ประการที่สี่

ขณะที่มีการกล่าวหาอยู่นั้น หญิงล่วงประเวณีมิได้ทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ดิฉันทำผิดไปแล้ว แต่พระองค์ต้องให้ความเป็นธรรมแก่ดิฉันด้วย” แล้วเธอก็ขึ้นไปที่นักศาสนาและประชาชนที่ยืนมุงดูแล้วบอกว่า “คนพวกนี้ก็ไม่มีใครบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกค่ะ มัันก็เป็นคนบาปเหมือนกับดิฉันนั่นแหละ อาจจะไม่ใช่บาปทางเพศ แต่เป็นบาปแห่งความโลภ คดโกง ใ้ร้าย ป้ายสี และเห็นแก่ตัว”

แต่เธอยอมรับว่าตนเองเป็นคนผิด ที่ต้องถูกพิพากษาด้วยก้อนหิน และเธอต้องการอย่างยิ่งที่จะได้รับการอภัยโทษจากพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์บอกว่า “ทุกคนเป็นคนบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” จิตวิญญาณจะต้องพิพากษาในบึงไฟนรก เราต้องการรับอภัยโทษบาปจากพระเยซูเช่นเดียวกัน อย่าให้มองดูบาปของคนโน้นคนนี้ แต่ให้ตระหนักถึงบาปตนเองเท่านั้น

สรุป

บางคนคิดว่า ความผิดบาปของฉันไม่ได้ร้ายแรงเหมือนกับการทำความผิดทางเพศ แต่ใครเป็นผู้ตัดสินว่า บาปไหนใหญ่หรือบาปไหนเล็ก บางคนเข้าใจว่ามีบาปที่พระเจ้าไม่ถือสา กับบาปที่นำไปถึงนรก แต่พระคัมภีร์บอกอย่างชัดเจนว่า บาปทุกชนิดย่อมนำไปสู่ความพิพากษามิใช่หรือ มันเหมือนกับยาพิษนั่นแหละ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย มันก็คือยาพิษนั่นเอง

ดังนั้น เราควรจะมีท่าทีถ่อมใจลงเหมือนกับหญิงล่วงประเวณีคนนี้ ที่พระเยซูทรงยกโทษบาปและตรัสว่า “จงไปเถิด และอย่าทำผิดอีก”

ที่มา : พระคริสตธรรมปริบท, สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ฉบับที่ 305 ปีที่ 56 กรกฎาคม – สิงหาคม 2005, หน้า 29-31.